

नेमं तथानुशोचामि जीवितक्षयमात्मनः ।
 मातरं पितरं चोभावनुशोचामि मद्बधे ॥ २९ ॥
 तदेतन्मिथुनं वृद्धं चिरकालभृतं मया ।
 मयि पञ्चवमापन्ने कां वृत्तिं वर्तयिष्यति ॥ ३० ॥
 वृद्धौ च मातापितरावहं चैकेषुणा कृतः ।
 केन स्म निरुताः सर्वे सुबलेनाकृतात्मना ॥ ३१ ॥
 तां गिरं करुणां श्रुत्वा मम धर्मानुकाङ्क्षिणः ।
 करुण्यां सशरं चापं व्यथितस्यापतदुवि ॥ ३२ ॥
 तं देशमरुमागम्य दीनसत्त्वः सुदुर्मनाः ।
 अपश्यमिषुणा तीरे सर्पवास्तापसं कृतं ॥ ३३ ॥
 अवकीर्णजटाभारं प्रविद्धकलसोदकं ।
 पांशुशोणितदिग्धाङ्गं शयानं शल्यपीडितं ॥ ३४ ॥
 स मामुद्धीक्ष्य नेत्राभ्यां त्रस्तमस्वस्थचेतनं ।
 इत्युवाच वचः क्रूरं दिधक्षन्निव तेजसा ॥ ३५ ॥
 किं तवापकृतं राजन् वने निवसता मया ।
 जिह्नीर्षुरम्भो गुर्वर्थं यदहं ताडितस्त्वया ॥ ३६ ॥
 एकेन खलु वाणेन मर्माण्यभिरुते मयि ।
 द्वावन्धौ निरुतौ वृद्धौ माता जनयिता च मे ॥ ३७ ॥
 तौ नूनं दुर्बलावन्धौ मत्प्रतीक्षौ पिपासितौ ।
 चिरमाशाकृतां कष्टां तृष्णां संधारयिष्यतः ॥ ३८ ॥